

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 258. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm8419/facsimile.pdf (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

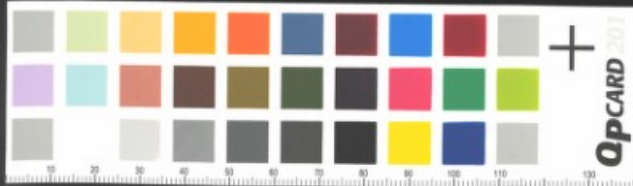
velse reiser sig gierne af Indbildning, og desuden har jeg ikke Noget at klage, da min Straf kun er Een som forskyldt.

Nu holdt da begge Brodre Bryllup paa een Dag, den Ene med Kongens Syster og den Anden med hans forsludte Dronning, og begav sig med samt deres Fruer paa Reisen op til Norge, thi hverken Veiens Længde eller Reisens Fartighed kunne afstrække de Koner fra at følge deres Mand, de sagde begge To, at de vilde henge ved som en Borre, fra Dannemark til Norge.

Forst toge Brodrene Veien til Rennesøe, hvor de fandt Regner død og begravet, men Kræge gift igien med en vis Brak, og de glemde da ikke at gaae hen, hvor de vidste deres Fader havde skjult sine Skatte, og grave dem op.

Hvad nu Kong Gothar angaaer, da var Eriks Rygte kommet til Norge førend han selv, saa Kongen vidste alle hans Begivenheder, og blev just ikke meget glad, ved siden at spørge hans Ankomst, thi man kan jo aldrig vide, tænkte han, hvad for Dptoirer saadan en forvoven Krabat, som ingen Ting slyer, kan hitte paa heroppe i Norge. Desaarfag besluttede Gothar, som just nyelig var bleven Enkemand, at see, om han ikke kunde stille Erik ved Sunvor, og faae hende selv, deels fordi han gierne vilde være Svoger til Frode, og deels fordi han gierne vilde sikke sig for Erik, ved saa at giere ham til sin Svigersøn.

Alt dette kom Erik imidlertid under Veir med, hvorpaa han strax kaldte sine Stalbrodre sammen, og sagde: jeg vil ikke skjule for jer, at her er Klipper nok at strande paa endnu, men jeg har imidlertid godt Haab, fordi jeg har en god Sambittighed, og Anslag mod uskyldige Folk henveires lettelig, fordi Broden, som er Daandet, fattes, og I ved vel nok det hedder: Iost Knippe kan let glippe! I har nyelig seet, hvor-

han det gif i Danmark, Guderne saae til min Ustyrbighed og reddede mig af al Waade, og det tør jeg haabe, de vil fremdeles, da min Ustyrbighed end er den samme! Nu vil vi lade, som vi har i Sinde at snige os bort, og derved lokkes Gothar til at angribe os, thi saa har vi Retten paa vor Side, som Ordproget siger: Haand er Hoveds fødte Børge, og det er sjelden Noget kommer vel fra, at drage Sværd mod ustyrbige Folk, saa naar vi kan faae Fienden til at slaae det første Slag, tør jeg haabe, han skal faae Sidsten!

Mer sagde Erik ikke dengang, men reiste saa hjem for at besøge Brak, og søgte derpaa at udforske Sunvor, om hun vilde være ham troe. Han spurgde hende nemlig ad, om hun ikke nok vilde bytte ham bort for Kong Gothar, aldenstund det dog var under hendes Værdighed, som en fedt Prindsesse, at være bundet til en Bønde-Søn! Hun bad ham strax for Himlens Skyld, dog sig sig, enten det var Spøg eller Alvor, og da han forsikrede, at det var hans ramme Alvor, gav hun sig til at græde saa bitterlig, og sagde: saa har du da i Sinde at overose mig med Ekiandsel, og forstyde mig til Len for min jomfruelige Kiærlighed! Bittert maa jeg sande nu, at Rygtet og kan løbe med Liim-Stangen for en Blomsterkøst, thi grusomt er jeg stuffet i mine Forventninger om dig: en Klippefast Efler drømde jeg om, og en Weirhane fik jeg! Sjelden var Mand saa kær ad Kone-Brede, som Erik nu, han tog Sunvor i sin Favn, og sagde: jeg vilde kun vide hvor tro du var, og nu skal Ingen uden Døden formaae at stille os ad! Det bør du imidlertid vide, at Gothar vil rane dig, og see, om han med Røver-Haand kan vinde din Kiærlighed, og naar det nu kommer saavidt, lad da, Kiære, som det fornøier dig, men faae ham til at opsætte sit Bryllup, indtil han har givet mig sin Daatter! Saa vil vi have Bryllup paa een Dag, og sidde hver i sin Gildes-Stue,

(33²)